

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto K 4.— za pol leta „ 2.— za četrť leta „ 1.—

Naročnina se pošilja upravništvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. List se pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri gospodu Novak-u na velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo do srede opoldne.

Štev. 46.

V Mariboru, dne 15. novembra 1900.

Tečaj XXXIV.

Pozdravljamo Vas!

Prihodnji torek bo v Mariboru prvi evharistični shod lavantinske duhovščine. Iz vseh krajev naše krasne vladikovine prihitela bo duhovščina semkaj, da prosi Najsvetejšega odpuščanja svojih grehov, da mu na novo obljubi trdno zvestobo ter se posvetuje, kako širiti častenje altarnega svetstva.

Naj se nam ne zameri, da nam tudi ob tej priliki sili politično črnilo v pero. Štajarska slovenska duhovščina priredi prvi evharistični shod ravno ob času, ko so se začeli nasprotni valovi zaganjati v njo in njeno osebno čast zopet z ono silo, kakor jo nekateri pomnijo še izza mladoslovenskih časov. Vemo, da prireditelji shoda niso mislili in nameravali take koincidence, a omenjati jo vendar smemo kot dejstvo, četudi nameravano.

Noben stan dandanes nima toliko javnih in skritih sovražnikov kakor duhovski stan. Tudi pri nas so začeli vstajati počasi njeni sovražniki iz svojih dosedanjih skrivališč ter vlačiti na dan njene po večini neresnične osebne prestopke, podtikati jim slabe namene ter grditi njih in njihov stan z obrekovanjem in psovanjem. Evharistični shod je pravi odgovor na to. Slovenska štajarska duhovščina klečala bo ta dan pred obličjem svojega bodočega Sodnika, prosila ga skesano odpuščanja svojih in svojih tovarišev grehov, iskala pred njim tolažbe ter ga molila pomoči, da zanaprej s svojim ljudstvom vred vstraja na poti, ki je Bogu v čast in slavo. Pokazala bo torej, po čem stremi, namreč po

božjem in popolnem, a obžalovala vse, kar je nepopolnega, pregrešnega.

Pred najsvetejšo Evharistijo iskala bo naša duhovščina odpuščanja, tolažbe in pomoči. In to bo tudi našla. Okrepljena in napolnjena z novim duhom vrnila se bo potem med svoje vernike ter delovala med njimi v cerkvi in izven cerkve za vse, kar je dobro, blago in vzvišeno, skratka kar je katoliško. Mi se vsled tega veselimo evharističnega shoda in kličemo udeležencem: Srčno pozdravljeni v prestolnici lavantinskih škofov!

Volilno gibanje.

Iz Velenja se nam poroča, da so izvoljeni volilni možje za kandidaturo gospoda J. Žičkarja.

V ptujskem okraju so v onih občinah, ki niso pod nemškutarskim uplivom, dosedaj za volilne možje izvoljeni odločni pristaši Žičkarjevi.

V celjskem okraju je nenadoma nanznil svojo kandidaturo proti vit. Berksu gospod Pukl, izdajatelj lista »der Süden« na Dunaju. Odkod veje naenkrat ta veter? Mi se sicer ne ogrevamo za Berksa, a gosp. Puklu moramo reči, da je njegov nastop najmanj čuden. Gospod Berks ni bil novinec med kandidati in ako je kdo imel kaj proti njemu, naj bi se izrazil tedaj, ko se je postavila njegova kandidatura ali pa vsaj takoj po tem dogodku. Tudi gospod Pukl bi lahko vedel, kdaj je pravi čas, da nastopi. Zdaj pa, ko se vršijo že prvotne volitve, povzroča

njegov nepričakovan nastop le zmešnjavo in beganje volilcev. Nazadnje tudi ne vemo, kdo stoji za Puklom ali za kom stoji Pukl?

Svoje cenjene somišljenike v celjskem-brežiškem okraju pa prosimo, naj še sedaj nekoliko časa počakajo z izjavami za ali proti Berksu oziroma Puklu, da se stvar razjasni ali poleže. Pač pa prosimo, naj nam cenjeni somišljeniki zasebno izražajo v tej stvari svoje mnenje in želje, da se vemo ravnati. Ako bo potrebno, sklicali bomo zaupni shod, na katerem se pogovorimo o enotnem postopanju, da vsaj v naših vrstah ne bo zmešnjave.

In še nekaj! Kakor se zdi, bodo Hribarjevi pristaši skušali nastalo zmešnjavo v IV. kuriji spretno izrabiti na korist svojemu kandidatu. Zahtevali bodo namreč, naj se v IV. kuriji oba Pukl in Berks umakneta gsp. Žičkarju. Žičkar bi se potem moral boriti proti dvema kandidatom, in njegova zmaga bi bila jako dvomljiva. Zato naznanjamo somišljenikom, da na vsak način vstraja g. Žičkar kot kandidat pete kurije. Žičkar ni žoga, da bi ga zbijali, kamor bi bilo Hribarjevim pristašem bolj primerno.

G. Žičkar je in ostane kandidat pete kurije! Za četrto kurijo pa se naj gleda posebno na to, da se izvolijo značajni možje; vse nadaljno postopanje se bo še določilo. Nikjer se ne prenačimo in ohranimo slogu.

Shod kat. pol. društva v Kozjem. Dne 11. t. m. se je vršil v Kozjem v Gučekovi gostilni shod katoliškega pol. društva za kozjanski okraj. Hribarjevi pristaši v Kozjem so se bali, da pride tudi Žičkar na

Listek.

Na lovu.

(V. Kosmák. — Jan Stanovský.)

(Dalje)

Medtem je prišel gospod glavar z Znojma. Poleg njega je molil iz kočije velik, bel, na glavi, na ušesih in zadi rujav lovski pes. Gospod glavar je imel na glavi čepico z ušesi trdno privezane, kakor čelado. Vsi so ga pozdravljali in mahali s klobuki.

»Ampak, zakaj pa tako pozno?« je klical gospod gozdar.

»Ko se te mrhe ne ganejo z mesta! Dober dan, gospoda! Ali ste že daleč?«

»Tako nastopimo drugo lovišče.«

»Potem se moram podvizati,« je rekel gospod glavar in se spravljal s kočije. »Janez, je poklical kočijaža, »pojdi mi pomagat!«

Nekaj strelcev je priskočilo in pomagalo staremu podagristu iz kočije.

»Tako, tako, gospoda, hvala. Filaks, sem pojdi!«

»Imate krasnega psa,« so hvalili vsi.

»Lep je!« se je smejal gospod glavar in si naravnaval klobučinaste čevlje — »in upam, da tudi dober. Dresiral sem si ga

sam! Danes dela skušnjo, — nikdar še ni bil na lovu.«

»Da začnemo,« — je rekel gozdar, »čas beži, in je zatrobil.

»Prosim, mene ne stavite daleč, odpovedajo mi letos noge nekako zelo.«

»Je-li vam ljubo, morete ostati tukaj na robu pri hrastu,« je rekel gozdar.

»Prisrčna hvala,« se je zahvaljeval glavar.

»Janez, daj mi sem stolček in puško, in odpelji se tamle v stran. Po lovu pa se pripelji zopet sem; potem se peljeva dalje.«

Najeti kočijaž mu je donesl s kočije trinožnik, dvocevko in torbo; stari gospod se je prilično posadil, oprl s hrbtom ob hrast in mi smo šli dalje. Gozdar mi je odkazal mesto takoj poleg starega gospoda. Drugi moj sosed je bil zopet Bazala. Medtem ko so se strelci nastavljali, kar traja vedno precej časa, šli smo se pogovarjat z gospodom glavarjem.

Stari podagrista, sede na trinožniku in ne čuteč slabote svojih nog, postal je dobre volje. »Prosim, gospoda, ali ni ljubo njuhati? Lepo vreme danes! Koliko pa ste vstrelili na prvem lovišču?«

»Dvainosemdeset uhačev in dve srni,« je odvrnil Bazala.

»To je lepo. In kako se drži vaša Amina? Ali še je tako plašljiva?« je vprašal stari

gospod, kazaje na Bazalovo prekrasno, kakor pušica hitro psico.

»Sem ž njo zadovoljen. Zdaj je malo shujšala: imela je mlade.«

»Mlade? In koliko?«

»Pet.«

»Nu s teh more kaj biti, če so po dobrem očetu; mati je lepa. Tako-le tukaj z mojim Filaksom,« se je smehljal glavar, »to bi bilo pleme! Dobrota s krasoto!«

»In je tako zelo dober?« je vprašal Bazala nekako premeteno, ker se je jezil, da je njegovo psico nazval plašljivo.

»Bote videli! Jaz sem ga dresiral na vrtu sam! V gozd nisem mogel, vendar to nič ne škodi: kar v čem tiči, to se pokaže.«

Z gozda se sliši glas trobente.

»Nu, se že začne! Prej pa vendar požirek vina,« je nam ponudil gospod glavar steklenico s torbe. Mi smo požirkovali.

»In na zob,« je pristavil, podavaje salame. »In vi, mladi gospod, pozor, da nam nič ne uide. Ako vam ne pride divjad na streljaj, pustite bežati; saj jaz, stari desetnik v takih rečeh, ne odpustim ničemur.«

Šli smo na svoja mesta in lov se je začel in nadaljeval kakor na prvem lovišču, samo da proti nam ni prišlo nič. Od vseh strani pok in krik, kakor v vojski, samo na